อดีตบางแสน
ปัจจุบันแสนสุข

มหาวิทยาลัยบูรพา

สุโข ปญฺญาปฏิลาโภ

(ความได้ปัญญา ให้เกิดสุข)

มหาวิทยาลัยบูรพา

คำนำ

หนังสือเรื่อง “ อดีตบางแสน ปัจจุบันแสนสุข ” นี้ จัดทำขึ้นตามโครงการออกแบบสื่อสารคดีแสนสุขวันวาน ซึ่งได้นำเสนอเรื่องราวของมหาวิทยาลัยบูรพา ตั้งแต่ประวัติความเป็นมา ความหมายของชื่อมหาวิทยาลัย-ตราสัญลักษณ์ ตึกเรียน และอาคารต่างๆ การก่อตั้งสโมสรศิษย์เก่า หอศิลปวัฒนธรรม รวมถึงการก่อตั้งสถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเล โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบ และเข้าใจประวัติความเป็นมาของการก่อเกิดอาคาร สิ่งปลูกสร้างของส่วนงานต่างๆ ในมหาวิทยาลัยบูรพา อีกทั้งยังให้ความรำลึกถึงวันวานของบางแสนในอดีตที่สวยงามน่าจดจำของหาดบางแสน แหลมแท่น และเขาสามมุข ทั้งยังเป็นการเผยแพร่ข้อมูลที่ถูกต้องแก่บุคคลรุ่นหลัง นอกจากนี้ยังสร้างความเข้าใจให้กับบุคคลทั่วไป และนิสิตนักศึกษาที่มีความสนใจหรือต้องการที่จะศึกษาต่อไป

ทั้งนี้คณะผู้จัดทำขอขอบคุณแนวทางที่ดีจากอาจารย์ ดร. ชัยยศ วนิชวัฒนานุวัติ และขอขอบคุณข้อมูลการสัมภาษณ์จาก รองศาสตราจารย์เชาวน์ มณีวงษ์ อาจารย์ชนิต สุวรรณช่าง ศาสตราจารย์สุชาติ เถาทอง ผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยนช์ต่อผู้ที่สนใจได้ศึกษาเป็นอย่างมาก หากมีข้อผิดพลาดประการใดคณะผู้จัดทำต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

คณะผู้จัดทำ

สารบัญ

มหาวิทยาลัยบูรพา สถาบันอุดมศึกษาของรัฐแห่งแรก ที่ตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย ซึ่งในปัจจุบันเป็น มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐตั้งอยู่ที่ ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

อดีตมหาวิทยาลัยบูรพา

ประวัติความเป็นมาในอดีตของมหาวิทยาลัยบูรพานั้นแต่เดิมแล้วเป็น วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน ก่อตั้งขึ้นวันสถาปนาคือ วันที่ 8 กรกฎาคม พ.ศ.2498 ก่อนหน้านั้น เป็นดำริของรัฐบาลในสมัยรัชกาลที่ 8 โดยการที่มีความคิดที่จะขยายการศึกษาระดับอุดมศึกษาออกนอกเขตกรุงเทพมหานคร เพราะในสมัยก่อนกรุงเทพนั้นมีสถาบันอุดมศึกษาอยู่เพียงแค่ 5 แห่ง คือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และมหาวิทยาลัยศิลปากร

" จอมพล ป. พิบูลสงคราม ท่านเป็นคนมีความคิดกว้างไกลในเรื่องของการขยายคือมีแนวคิดให้ประชาชนได้รับโอกาสทางการศึกษาอย่างทั่วถึง "

" พลเอกมังกร พรหมโยธี ซึ่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการอยู่ในขณะนั้น ท่านเป็นผู้ผลักดันแนวคิดนโยบายของจอมพล ป. พิบูลสงครามให้เกิดเป็นรูปธรรม "

การก่อตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน

วันหนึ่งท่านนั่งอยู่ที่บ้านระเริงชลข้างเขาสามมุขมีนายหน้าขายที่ดิน ชื่อ คุณหญิงโทน นวนิกมลตรี เข้าไปหาพลเอกมังกรแล้วได้เสนอขายที่ดิน ที่ดินที่คุณหญิงโทนนี้เสนอขายไม่ไกลจากกรุงเทพฯ มากนัก ท่านก็เลยตัดสินใจเอาที่ตรงนี้จัดตั้งมหาวิทยาลัยนอกเขตกรุงเทพมหานคร หลังจากตกลงเอาที่แห่งนี้ จะมีความยุ่งยากมากสำหรับการจัดตั้งเป็นมหาวิทยาลัยใหม่ เลยตัดสินใจกับรัฐบาลว่าเอาวิทยาลัยวิชาการศึกษาเดิมที่มีอยู่แล้วมาเป็นวิทยาเขต ช่วงนั้นมีวิทยาลัยบางแสนที่ตั้งอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งเป็นของกรมสามัญศึกษา

ก็เริ่มสร้าง และจัดตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน มีการเปิดรับสมัครนักศึกษารุ่นแรกปี พ.ศ. 2498 ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน เพื่อที่จะได้เริ่มเปิดการเรียนการสอนให้เร็วที่สุดช่วงนั้นอาจารย์เป็นครูสอนอยู่โรงเรียนวัดรางบัว ขณะนั้นครูใหญ่โรงเรียนได้เข้ามาบอกว่า “เด็กหนุ่มๆเนี่ยจะมาสอนหนังสืออยู่อย่างนี้ทำไม เขาเปิดรับระดับปริญญาตรีแล้ว” (สมัยก่อนก็มีแค่ ป. ม.) อาจารย์ก็เห็นดีด้วย อาจารย์จึงไปสมัครสอบคัดเลือก และในที่สุดก็ได้มา 42 คน รุ่นแรกแล้วก็มาเรียนที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน อาจารย์เรียนที่นั่นมาปีกว่า แต่เดิมไม่มีอะไรเลย ตึกสักหลังก็ไม่มีในขณะนั้นก็ได้รับงบประมาณสร้างตึกอำนวยการ ซึ่งเป็นจุดแรกที่เป็นทางการ

บทสัมภาษณ์จาก รศ.เชาวน์ มณีวงษ์

วันวางศิลาฤกษ์ วันที่ 8 เดือน 8 ปี 98

เราก็เลยถือเอาวันที่วางศิลาฤกษ์ ซึ่งกำหนดคือ วันที่ 8 กรกฎาคม พ.ศ. 2498 ถือเป็นวันมงคลของมหาวิทยาลัย เพราะเต็มไปด้วยเลข 8 คือ วันที่ 8 เดือน 8 ปี 98 เริ่มแรกวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสนก็อาศัยวิทยาลัยบางแสน วันที่วางศิลาฤกษ์เปิดอาคาร เราใช้ตึกอำนวยการแห่งแรกในการเปิดหรือที่เรียกว่าตึก A ซึ่งย่อมาจากคำว่า Administration ที่แปลว่าการบริหาร นั่นก็คือการเริ่มต้นกำเนิดของเรา

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปริญญาที่ได้คือ กศ.บ. แปลว่า การศึกษาบัณฑิต ซึ่งกว่าจะได้ติดตลาดนั้นนานกว่าคนจะรู้จัก ต้องใช้เวลาพอสมควร เพราะส่วนใหญ่รู้จักแต่ 5 มหาวิทยาลัย

“จากวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสนมาเป็นม.ศ.ว. (ศรีนคริทรวิโรฒ)”

ช่วงที่ก่อตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษาตอนนั้นก็มีอาจารย์คนหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญ ชื่ออาจารย์อุบล อุวนันท์ ท่านสอนอยู่ที่ฝึกหัดครูมัธยม ท่านก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เพราะตอนนั้นก็มีวิทยาลัยวิชาการศึกษาวิทยาเขตปทุมวัน, วิทยาลัยวิชาการศึกษาวิทยาเขตบางแสน และวิทยาลัยวิชาการศึกษาวิทยาเขตประสานมิตร มีทั้งหมด 3 วิทยาเขต

“ ในที่สุดรัฐบาลก็สถาปนาเปลี่ยนสภาพจากวิทยาลัยวิชาการ
ศึกษาบางแสนเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็โปรดพระราชทานชื่อให้ว่า
ศรีนครินทรวิโรฒ แปลว่า ศรีสง่าแห่งเมือง

“มหาวิทยาลัยที่เป็นสง่าแห่งเมือง ”

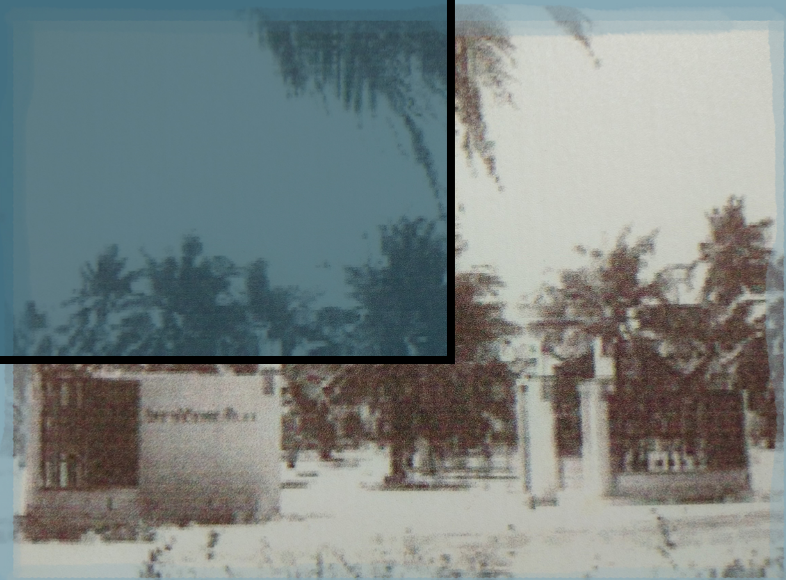

กว่าจะมาเป็นมหาวิทยาลัยบูรพา

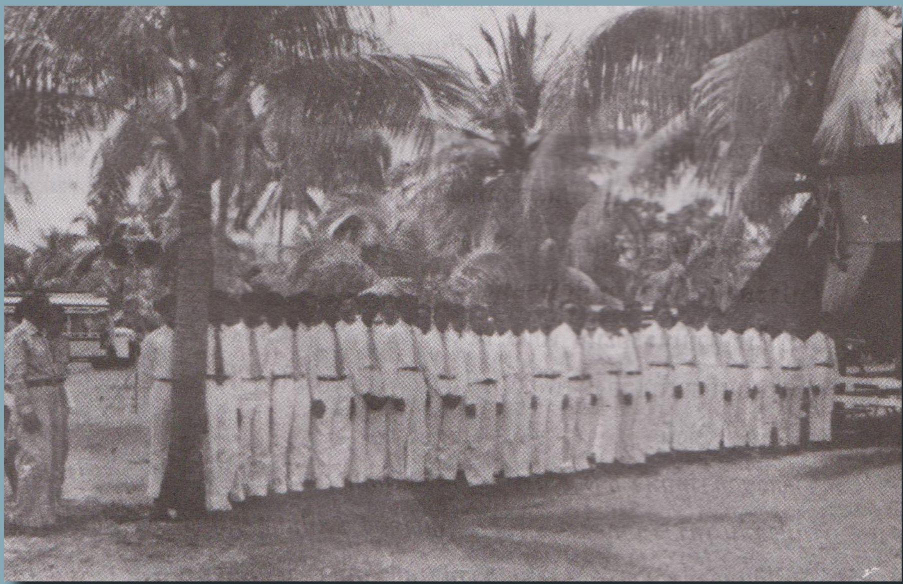

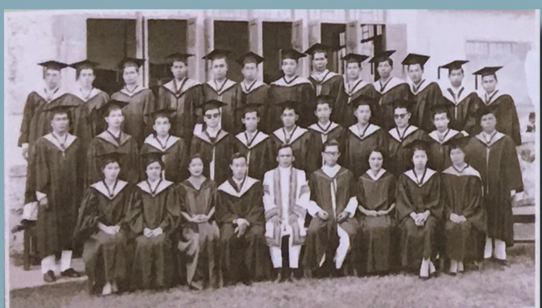
ดร.ธำรง บัวศรี

แต่เดิมตั้งแต่ทีแรก คนที่มาทำหน้าที่ผู้บริหารคนแรกของวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสนก็คือ ดร.ธำรง บัวศรี ท่านจบการศึกษาระดับปริญญาเอกแบบ Progressive เป็นการศึกษาแบบวิวัฒนาการมาจากมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงทางด้านนี้

นิสิตรุ่นแรก ปี 2498

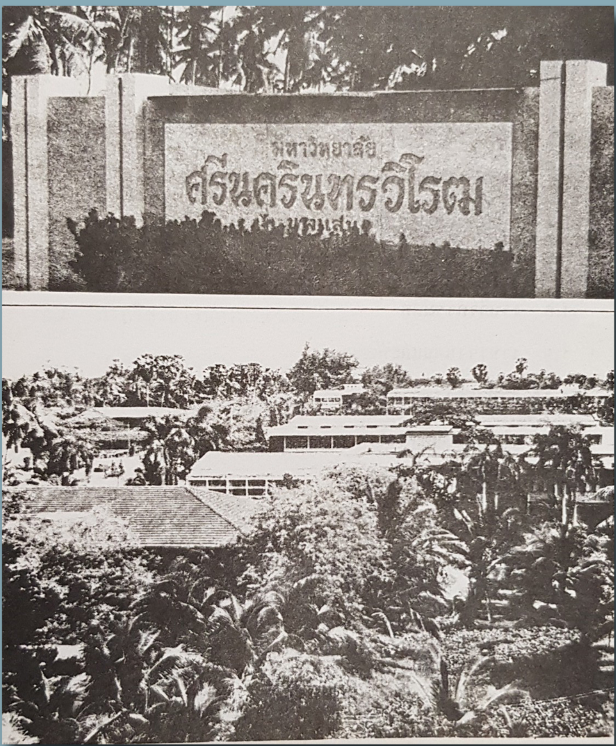

จอมพล ป. พิบูลสงคราม พลเอกมังกร พรหมโยธี หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล ในวันประสาทปริญญาแก่ผู้สำเร็จการศึกษา ณ วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2499

อาจารย์คือนิสิตรุ่นแรก ที่ท่านอาจารย์ธำรงจะสนิทมาก ท่านมีความคิดอย่างแรงกล้า ว่าสักวันหนึ่งวิชาการศึกษาบางแสนจะต้องเป็นมหาวิทยาลัยอิสระ ในตอนนั้นท่านให้แนวคิดตั้งแต่อาจารย์อยู่ปี 1 ความคิดนี้จึงซึมซับเข้ามาในนิสิตชั้นปีที่ 1รุ่นแรกเป็นส่วนใหญ่

เชาวน์ มณีวงษ์

รองศาสตราจารย์ เชาวน์ มณีวงษ์ อดีตหัวหน้าพรรคพลังชล อดีตรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางแสน และเป็นอธิการบดีคนแรกของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีพ.ศ. 2534 -พ.ศ. 2536

วันหนึ่ง ดร.ธำรง บัวศรี ท่านได้เรียกไปที่บ้านบอกอาจารย์ว่าไม่ต้องไปไหนให้มาเป็นอาจารย์อยู่ที่นี่อาจารย์ก็เลยมีความรู้สึกเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของบางแสนทุกชีวิตทุกอณู เลือดของเรานั้นเป็นบางแสน ก็ทำกันเรื่อยมาจนกระทั่งไปมีโครงการจัดตั้งฯ เราก็รวมกลุ่มกันทำ มีคนที่จะมาทำร่วมกันกับเราก็คือ ดร.พนัส หันนาคินทร์ เขาก็แยกไปจากบางแสนไปสร้างวิทยาลัยวิชาการศึกษาที่พิษณุโลกซึ่งตอนหลังได้แยกออกมาเป็น 8 วิทยาเขต

เราอยู่ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 8 วิทยาเขตนั้นไม่ไหวเพราะเมื่องบประมาณมาถึงก็ต้องแบ่ง พอแบ่งจึงได้น้อย เมื่อได้น้อยเราจึงไม่โต รุ่นที่สองก็มีอยู่คนหนึ่งชื่อ ดร.วีรยุทธ วิเชียรโชติ ไปสอบทุน ก.พ. เมื่อประกาศผลออกมาวีรยุทธสอบได้ที่ 1 ได้คัดเลือกไปเรียน ต้องจารึกคนๆนี้ไว้ เพราะอานิสงส์ที่ได้จากท่านที่จบ กศ.บ.จึงได้เป็นที่ยอมรับจากคนทั้งหลาย เพราะฉะนั้นการที่จะเป็นมหาวิทยาลัยในความคิดของอาจารย์ก็คิดไว้ว่าต้องทำอย่างต่อเนื่องหาทำเองไม่ได้ก็หาพวกหาคนอื่นๆ อาจารย์ก็มองเห็นพ้องต้องกันว่าสิ่งที่เราทำต้องเกาะติดต้องกัดไม่ปล่อยต้องทำอย่างยืนหยัด อาจารย์ก็เลยยืนหยัดเรื่อยมา

กำนันเป๊าะ สมชาย คุณปลื้ม
เป็นนักการเมือง นักธุรกิจ ชาวจังหวัดชลบุรี
ผู้กว้างขวางในภาคตะวันออก

ขณะที่มหาวิทยาลัยบูรพาตั้งแยกไปเป็นอิสระก็ยังไม่รู้เลยว่าจะตั้งชื่ออะไรเลย ก็ทำขึ้นเป็นพระราชบัญญัติเป็นจุดๆไว้ จะทำยังไงบ้างอาจารย์ก็ไปหาผู้แทนราษฎร ไปหานักการเมือง ไปหารัฐมนตรี ไปหาคนที่มีอำนาจอื่นๆ ในที่นี้ก็ไปหากำนันเป๊าะ ซึ่งเขามีบารมีในทางการเมืองท้องถิ่นด้วย เพื่อทำให้เรามีพวก มี Reference Power เยอะๆ ก็ช่วยกันทำอะไรต่ออะไรต่างๆ ใช้เวลาค่อนข้างนานครับต้องอดทน และก็ไม่ได้หวังว่ามันจะเกิดขึ้นเวลานั้นเวลานี้ ทำด้วยความยากลำบาก

กว่าจะเป็นมหาวิทยาลัย

ในที่สุดรัฐบาลก็ยอมรับในการจัดตั้งมหาวิทยาลัยนอกระบบ เมื่อรัฐบาลยอมรับ เราก็ไปรวมกันจัดตั้งทำ พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย ในขณะนั้นที่ทำร่วมกันก็ มี 4 แห่งคือบูรพา นเรศวร อุบลราชธานี และในขณะนั้นพลเอกชาติชาย-ชุณหะวัณ นายกรัฐมนตรีท่านก็นำของสุรนารีรวมเป็น 4 ฉบับ รัฐบาลจะต้องผลักดัน 4 ฉบับนี้ ให้เป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ จึงต้องมานั่งทำกันหลายเดือน รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยเป็นประธาน และปลัดทบวงมหาวิทยาลัย ในขณะนั้น ดร.วิจิตร ศรีสอ้าน เป็นรองประธาน พวกเราเมื่อจัดทำกันสำเร็จ ก็มีรัฐมนตรีคนหนึ่ง ชื่อ นิคม แสนเจริญ กับกำนันสมชาย คุณปลื้ม (กำนันเป๊าะ) ซึ่งอาจารย์ก็มาปรึกษาเขา มาพูดคุยกับเขา เพื่อให้ช่วยเอาเรื่องนี้เข้าคณะรัฐมนตรี เราก็อาศัยรัฐมนตรีตรงนี้ ติดต่อเรื่องราวเพื่อนำพ.ร.บ.บรรจุเข้าไปซึ่งแปลว่าขณะนี้พ.ร.บ. ที่จะเข้าก็ต้องมี 4 ฉบับทีนี้เมื่อถึงเวลาประชุมสภาเลขาธิการรัฐสภา มีกำหนดการวาระการประชุม ในวาระการประชุมนั้นก็มี ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี เพียงฉบับเดียว อ้าว! ช่วยกันทำมาตั้งเป็นปีแล้วอีก 3 ฉบับมันหายไปไหน พอเจออย่างนี้เราไม่ได้ถูกบรรจุเข้าในวาระการประชุมอาจารย์ก็วิ่งไปหาคุณนิคม คุณนิคมท่านก็เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมที่กระทรวงหูกวางตรงที่ราชดำเนิน คุณนิคมเขาก็บอกไหนบอกจะต้องไปด้วยกันไง วาระการประชุมมันออกมาฉบับเดียวจะทำยังไงคุณนิคมก็ยกหูโทรไปสำนักนายกไปหารัฐมนตรีสำนักนายกรัฐมนตรี สำนักนายกก็อึ้ง หมอบุญเอื้อ ประเสริฐสุวรรณ ตอนนั้นเป็นรัฐมนตรีประจำสำนักนายก คุณนิคมถึงขนาดทุบโต๊ะบอกหมอถ้า พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยบูรพาไม่เข้าไม่ได้นะ แล้วอีกส่วนนึงเขามาบอกอาจารย์ให้ไปหารัฐมนตรี อาจารย์จึงไปหารัฐมนตรี คุณทวิช กลิ่นประทุม พ่อคุณสรอรรถ กลิ่นประทุม เพื่อที่จะไปถามว่าทำไมเกิดอะไรขึ้น อาจารย์ก็ไปค้นความจริง ก็วิ่งรถไปที่ทบวงมหาวิทยาลัย เมื่อถึงจึงบอกเลขาฯ คือคุณสรอรรถลูกชายบอกว่ามาขอพบรัฐมนตรี

อาจารย์เข้าไปพบ รัฐมนตรีทวิช กลิ่นประทุม รัฐมนตรีฯ ท่านทวิช เดินออกมาผ่านก็ทัก “อ้าวอาจารย์มาทำไม” อาจารย์ก็เลยถามเรื่องวาระการประชุม ตอนประชุมท่านก็เป็นประธานอยู่ แล้วทำไมเขาเอาเข้าแค่ฉบับเดียว ท่านก็บอกเขาให้เอาเข้าฉบับเดียวก่อนรอไว้การประชุมคราวหน้าค่อยเอาอีก 3 ฉบับเข้า หรือจะเข้าทีละฉบับอาจารย์ก็ไม่รู้จะทำยังไงอาจารย์ก็อยู่ใน ม. เช้าๆ อาจารย์ก็ขี่มอเตอร์ไซค์ไปบ้านกำนันเป๊าะ เจอกำนันจึงเล่าให้กำนันฟังกำนันก็บอกไม่รู้จะทำยังไงเพราะแกไม่รู้เรื่องนี้ เลยบอกต้องทำให้นายกชาติชายสั่งการ ต้องให้นายกรัฐมนตรีสั่งให้เข้าครม. กำนันบอก เอ้าคุณชาติชายหรอ (ชาติชาย ชุณหะวัณ) กำนันเป๊าะเขามีเครือข่ายค่อนข้างเยอะ กำนันบอกถ้าเป็นนายกชาติชายก็ต้องเจ๊เกียว เจ๊เกียวเป็นเจ้าของอู่รถเชิดชัย เจ๊เกียวมีคนงานเป็นพันๆ พลเอกชาติชายเนี่ยเป็น ส.ส. อีสาน และเป็นนายกรัฐมนตรี ซึ่งเจ๊เกียวถือว่าเป็นผู้มีบารมีกว้างขวางคนหนึ่งของภาคอีสาน กำนันแกก็ไปเอาโทรศัพท์ใหญ่ๆ ลากออกมาแล้วก็มากดก๊อกๆ โทรหาเจ๊เกียว เราก็เลยอธิบายให้เจ๊เกียวฟังเขาบอก “ไม่เป็นไรเราจะไปช่วยเจรจากับท่านนายกชาติชายเอง”

ในที่สุดอีกประมาณ 1 สัปดาห์ก็มีวาระมาเพิ่มเติม มหาวิทยาลัยบูรพาเลยได้เข้ากระบวนการในการประชุมสภาผู้แทนราษฎรในขณะนั้นคือมีวาระเพิ่มเติม คือมหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยนเรศวร และมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ร่วมกับเทคโนโลยีสุรนารี 4 มหาวิทยาลัยเข้า ในวันประชุมรัฐสภาเมื่อเข้าไปเนี่ย ส.ส. เกิดอาการรวน เช่นบอกว่า พักการประชุมเพราะว่าสมาชิกไม่ครบองค์ประชุม ประธานรัฐสภาก็ไม่รู้จะทำยังไงก็ต้องมานั่ง ผมเห็นคุณนิคมเดินเข้าไปหาคุณปัญจะ-เกสรทอง กลุ่มคุณปัญจซึ่งนั่งอยู่ข้างล่างเนี่ย ให้รองประธานสภาขึ้นไป สุดท้ายต้องเรียกรองสภาลงมาให้คุณปัญจะขึ้นแทน คุณปัญจะขึ้นไปถึงก็มีคนเสนอว่าองค์ประชุมไม่ครบท่านปัญจะก็บอก “อ๋อ ประชุมอยู่แถวๆ บริเวณนี้มันครบแล้วเนี่ยเวลาเซ็นชื่อเซ็นมาครบก็ถือว่าครบ” เขาก็ยืนยัน แต่อยู่ในนี้ไม่ครบคน อยู่ในนี้ไม่ครบแล้วจะทำยังไง ท่านปัญจะก็กดออดเรียก

พลเอก ชาติชาย ชุณหะวัณ

สมาชิกสภาผู้ทรงเกียรติ บัดนี้จะมีการนับองค์ประชุม เพราะฉะนั้นท่านที่กำลังทำหน้าที่ในคณะกรรมาธิการ (ซึ่งมีหลายชุดเป็นสิบๆชุด ชุดนึงก็ประมาณ 7-8 คน) ขอให้ท่านเข้ามาร่วมประชุมก่อน จะได้นับองค์ประชุม สักประเดี๋ยวก็ขอพักการประชุม 5 นาที ท่านก็กดออด แล้วตอนนั้นช่วง 5 นาทีก็มีคนเดินเข้ามาสัก 10-20 คน ท่านก็ขึ้นนั่งบัลลังก์ก็กดออดเปิดประชุม บัดนี้กรรมการองค์ประชุมครบแล้ว ประชุมต่อวาระการประชุมเกี่ยวกับ พรบ.มหาวิทยาลัยก็ผ่านเข้าไปฉบับเดียว คือมหาวิทยาลัยสุรนารี เหลืออีกตั้ง 3 ฉบับ ท่านปัญจะก็ใช้วิธีของท่าน “ ฉบับแรกเข้าไปมันก็เหมือนๆกันแหละอีก 3 ฉบับเนี่ยมันก็คล้ายๆ กันขออ่านเร็วๆ แล้วไม่ต้องท้วงติง” เพราะมันเหมือนอันแรกมันก็เลยเร็วเราก็เลยทันเวลา

หลังจากนั้นต่อมาประมาณ 1 เดือน ที่พรบ.เราผ่านแล้วรัฐบาล พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณก็ถูกยึดอำนาจโดย รสช. พลเอกสุนทร คงสมพงษ์, พลเอกจินดา คราประยูร , พลเอกเกษม ชนะนิล ยึดอำนาจขับไล่รัฐบาล ถือว่าเป็นบุญของมหาวิทยาลัย ก่อนที่รัฐบาลจะเปลี่ยนกฎหมาย ต่างๆ

“ และปัจจุบัน เราก็เลยได้เป็น มหาวิทยาลัยเอกเทศ จนถึงทุกวันนี้ ”

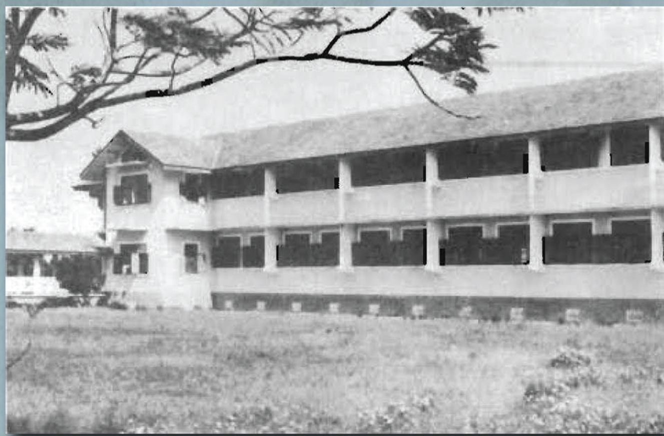
ทำไมถึงตั้งชื่อว่า “บูรพา”

เดิมทีเดียวจะใช้ชื่อมหาวิทยาลัยตากสิน ได้มีการเสนอรายชื่อ มหาวิทยาลัยหลายรายชื่อ แต่มีคนคัดค้าน อาจารย์ก็บอกว่ามหาวิทยาลัยตากสินต้องจันทบุรี บางคนก็บอกอยู่ภาคตะวันออกต้องมหาวิทยาลัยตะวันออก อีกคนบอกว่า ชื่อมหาวิทยาลัยตะวันออกชื่อย่อจะใช้ชื่อย่อว่าอะไร ก็ต้องใช้ชื่อว่า ม.ต. คนหนึ่งก็พูดภาษาไม่ค่อยดี ม.ต. แปลว่าหมดตูด เดี๋ยวมหาวิทยาลัยจะยากจน จึงใช้ชื่อมหาวิทยาลัย Eastern University แบบฝรั่ง แต่เป็นมหาวิทยาลัยในประเทศไทยจะใช้ชื่อฝรั่งได้อย่างไร มหาวิทยาลัยอยู่ที่ประเทศไทยต้องใช้ชื่อไทย ตอนนั้นเราจะใช้ชื่อมหาวิทยาลัยบางแสน แต่เขาไม่ให้ใช้ชื่อสถานที่ก็เลยเป็นชื่อมหาวิทยาลัยบูรพาแล้วก็มีคนต่อเติมชื่อว่ามหาวิทยาลัยบูรพาบางแสน แต่กลัวว่าจะรกไปก็เลยตัดเหลือแค่มหาวิทยาลัยบูรพาคำว่า บูรพา แปลว่าภาคตะวันออก ซึ่งใช้คำว่ามหาวิทยาลัยบูรพาจนมาถึงปัจจุบัน

ประวัติความเป็นมาในแต่ละอาคาร

อาคารแรกก็คือ ตึก A สำนักงานอธิการบดี
อาคารต่อมาก็คือหอชาย 1 หอหญิง 1

อาคารที่ภาคภูมิใจของเราก็คือ คณะพยาบาลศาสตร์เป็นตึกที่สร้างด้วยลักษณะแปลก ลักษณะไม่เหมือนชาวบ้านชาวเมืองเขา ที่เป็นหน้าเป็นตาก็คือตรงนั้น

อาคารต่อมาที่หน้าพูดถึงเลยก็คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ เนี่ยอาจารย์สร้างทีเดียวด้วยงบประมาณครั้งเดียวได้ทั้งชุดเลยทั้งหมดโครงการ 599 ล้านบาท

อาคารคณะวิศวกรรมศาสตร์

อาคารที่น่าพูดถึงเลยก็คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์เนี่ยอาจารย์สร้างทีเดียวด้วย งบประมาณครั้งเดียวได้ทั้งชุดเลย ไม่ต้องสร้างทีละอาคารเหมือนที่อื่นเขา ทั้งหมดโครงการมูลค่า 599 ล้านบาทแต่ถ้าพูดถึงที่ดินที่เราต้องซื้อ เพราะที่ดินบริเวณอาคารวิศวกรรมศาสตร์บางส่วนเดิมที่ตรงนี้ไม่ใช่ที่ของมหาวิทยาลัย เป็นที่ของชาวบ้านเนื่องจากทางเราเงินก็ไม่มี อะไรก็ไม่มีการที่อาจารย์ในฐานะอธิการบดีจะเอาที่ตรงนั้นให้ได้เนี่ยก็ต้องใช้ Reference Power ที่หมายถึงใช้อำนาจนอกแบบที่เราไม่มี แต่อาศัยคนอื่นเขา ก่อนที่เราจะสามารถจัดซื้อที่ดินตรงนั้นได้ ค่อนข้างยากลำบากมากซึ่งที่ตรงนั้นส่วนหนึ่งเป็นของเจ๊สติล แม่ของรัฐมนตรี เมียของกำนันเป๊าะ มีที่อยู่ 2 -3 ไร่ ในคราวประชุมเรื่องการก่อสร้างอาคาร ก็มีผู้เข้าร่วมประชุมหลายฝ่ายหลายคน อาจารย์บางคนของเราเนี่ยมีที่ในบริเวณนั้น 50 ตารางวาพูดเยอะพูดมากทำให้ตกลงกันไม่ค่อยลงตัว ในขณะเจ๊สติลได้ลุกขึ้นไปกลางที่ประชุมแล้วพูดว่า “เอาอย่างนี้ไหมไม่ต้องเอาเลยแม้แต่บาทเดียว ของฉันมี 2-3 ไร่ยกมาให้มหาวิทยาลัยไปเลย” เราจึงได้ที่ส่วนนี้มา เราจะซื้อที่ตรงนั้น เพื่อที่จะทำคณะวิศวกรรมศาสตร์ เขียนแปลนเขียนอะไรมาแล้ว บางคนบอกว่าให้ไปลงตรงหน้าสระน้ำตรงสนามชมพูบริพัตรที่ตรงนั้น 20 กว่าไร่ แต่พื้นที่ก่อสร้างมันจะยาวมาชนตึกของคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์จึงไม่เหมาะ สำนักงบประมาณบอกว่าอาจารย์ จัดทำทีเดียวเหมือนสร้างจักรวาลไปเลย เราก็บอกโอเค ถ้าอย่างนั้นเราจะต้องมีอะไรบ้าง ไฟฟ้า อุตสาหกรรม โยธา มีโรงฝึกงานหลอมโลหะอยู่ทางซ้ายตรงนั้นตึกเรียนกับตึกสำนักงานใหญ่ของเขาอยู่ตรงกลาง ที่นั่นออกแบบมาโอเค อาจารย์ก็ดีใจอันนี้ก็เป็นที่มาของตึกคณะซึ่งใช้เวลานาน และยุ่งยากมาก

อาคารคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

อาคารที่มีอยู่เดิมนี้คือคณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์เดิมก็จะสร้างกัน โดยใช้แปลนของโครงการฝ่ายครูมาทำ เวลาจะสร้างมันเยอะ แล้วจะทำยังไงก็เอาแปลนนี้ไปทำ แปลนจะทำยังไงอาจารย์ก็เรียกว่าแปลนกล่องไม้ขีด ต้องการกี่ชั้น 3 ชั้นก็เอากล่องไม้ขีด 3 กล่องวางๆ ไม่มีคุณค่าทางสถาปัตยกรรม ทางด้านศิลปะ สมัยนี้เห็นไหมพวกเราทำกัน ไปดูตึกสมัยก่อนของพวกเราที่อาจารย์ว่าเนี่ย เป็นกล่องไม้ขีดมาวางๆ เท่านั้นเอง อาจารย์ไปเรียนที่มิชิแกน หอพักหนึ่งเป็นรูปร่างกากบาทตรงกลาง มันก็มีปีกออกสองข้าง ตรงกลางเป็น Student Union นิสิตสองฟากนี้คือผู้หญิง อีกสองฟากหนึ่งคือผู้ชาย ถึงเวลาเดินลงมารวมกัน มานั่งกินอาหารกินกาแฟเป็นคาเฟ่ตรงกลาง อาจารย์คิดจะทำอย่างนั้นแต่ไม่มีที่ ตัดได้แค่ครึ่งเดียวสังเกตสิ อาคารคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีปีกแค่ 2 ข้าง นั่นคือแนวคิดของอาจารย์ แล้วจึงไปบอกสถาปนิกว่าให้ทำอย่างนี้ที่ต้องการส่วนรายละเอียดให้ไปออกแบบเอาถึงได้อย่างนี้มา ซึ่งต่อมาได้มีการรวบรวม คณะมนุษยศาสตร์และคณะสังคมศาสตร์เข้าด้วยกัน อาคารคณะมนุษยศาสตร์และคณะสังคมศาสตร์จึงได้ถูกออกแบบเป็นอาคาร 8 ชั้น มีลักษณะเป็นปีก 2 ข้าง เพื่อผลของการใช้งานในการเรียนการสอน

ตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยบูรพา

เราเป็นวิทยาลัยการวิชาการศึกษา ม.ศ.ว ก็มีตรารูปขนมเปี๊ยะ อาจารย์เรียกว่ารูปขนมเปี๊ยะตรานั้น มาจากกราฟ ดร.สาโรช บัวศรี ท่านคิดขึ้น โดยสมการ $y = e^x$ เมื่อถอดรูปสมการแล้ว เส้นกราฟนั้นจะไม่มีวันตกมีแต่ขึ้นไปเรื่อยๆก็แปลมาจาก เป็นภาษาบาลีว่า สิกขา วิรุฬฺ หิ สมฺปตฺตา แปลว่า การศึกษาคือความเจริญงอกงาม พอเป็นศรีนครินทรวิโรฒก็ใช้แบบเดิม อาจจะเปลี่ยนรูปร่างนิดหน่อย แต่ว่าโครงเดิม เช่น ลายกนกรอบๆ ก็อาจจะเปลี่ยนแปลงนิดหน่อยจุดแรกเลยก็คือตัวที่เป็นไฮไลท์ของตรามหาวิทยาลัยบูรพาจะยึดเอาอะไรเป็นหลัก คณะกรรมการก็มีเหตุผลหลายอย่าง ในที่สุดก็ลงมติว่าใช้เลข 9 เป็นสัญลักษณ์ เพราะเป็นเลขมงคลเป็นเลขแทนความหมายของรัชกาลที่ 9 และคำว่า 9 ก็หมายความว่าก้าวหน้า แล้วสัญลักษณ์ต่อมาก็คือตอนนั้นเรามีจังหวัดในภาคตะวันออกเนี่ยอยู่ 8 จังหวัด คนก็เลยเสนอเอารัศมีแปดแฉก ที่นี้บางคนก็แย้งว่า แล้วถ้ามันเกิดมีการเกิดการเปลี่ยนแปลงเนี่ยจะทำยังไง อะไรล่ะที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ทุกคนก็เมื่อเราตั้งอยู่บนเลข 8 ก็นำเสนอว่าใช้มรรค 8 มรรค 8 นี่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงตามพระพุทธศาสนาหนทางแห่งการดับทุกข์ มหาวิทยาลัยแห่งนี้สร้างขึ้นมาเพื่อให้เกิดปัญญาแก่มนุษย์ เพื่อไปแก้ไขการดับทุกข์ของคนที่เกิดขึ้นมา มหาวิทยาลัยแห่งนี้ก็จะเป็นตัวเริ่มในการที่จะสร้างจิตวิญญาณให้แก่นิสิตนักศึกษาให้รู้เห็นแจ้งของการที่จะทำให้ชีวิตตัวเองสุขสบายนั่นคือมรรค 8 เราก็เลยมีรัศมีแปดแฉกอันที่ 3 เราอยู่ติดทะเล ต้องมีอะไรเป็นทะเลเป็นสัญลักษณ์ทุกคนก็โอเค ก็เลยใช้เกลียวคลื่น คำว่า เกลียวคลื่นก็แปลว่าการเจริญเติบโตไม่มีวันสิ้นสุดมันเป็นเสมือนคลื่นทะเลที่ทยอยซัดฝั่งลูกแล้วลูกเล่าไม่มีวันหยุดจะมีคลื่นอยู่ตลอดเวลาในนั้นก็จะประกอบไปด้วย เลข ๙ ประกอบไปด้วยรัศมีแปดแฉก และประกอบไปด้วยทะเล ส่วนตัวที่ใช้ภาษาบาลี ใต้สัญลักษณ์เนี่ยจะใช้อะไรเนื่องจากมหาวิทยาลัยต่างๆเขาก็จะมีกัน เช่นศรีนครินทรวิโรฒเราเนี่ยจะมาจากคำว่า สิกขา วิรุฬฺ หิ สมฺปตฺตา การศึกษาคือความเจริญงอกงาม ส่วนของเรา อาจารย์ก็ไปขอสมเด็จพระสังฆราช จึงได้เป็นภาษาบาลีมาไว้ข้างใต้ ท่านก็ให้ พระสมุหนายกซึ่งเป็นเลขาที่วัดบวรนิเวศเข้าเฝ้าก็ไม่เจอพระองค์ท่าน วันหนึ่งอาจารย์ก็ไปกับอาจารย์ทวี ไปถึงท่านก็หยิบกระดาษมีลายมือท่านเขียน ใช้ดินสอเขียนลงในกระดาษฉีกที่มีรูป ญ.ณ.ส. อยู่ ญ.ณ.ส. คือสมเด็จพระญาณสังวร อาจารย์ก็อ่านดูในนั้นเขียนว่า สุโข ปญฺญา ปฏิลาโภ แล้วข้างใต้นั้นก็เขียนไว้ว่า ความได้ปัญญาทำให้เกิดสุข และพระสมุหนายกก็บอกว่าเราเกิดวันที่ 8 เดือน 8 ปี 98 เพราะฉะนั้นต้องใช้ 8 ท่านก็เลยจึงให้ สุโข ปญฺญา ปฏิลาโภ ความได้ปัญญาทำให้เกิดสุข

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก พระองค์ที่ 19 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

เราก็มองเห็นสมเด็จพระเทพฯท่านจบอักษรศาสตร์ เราจึงจะขอพระราชทานจากท่าน อันนี้ไม่มีทางในราชการ คำพูดจากคุณเครือ จากสำนักพระราชวัง มาดูแลเกี่ยวกับเรื่องพระราชทานปริญญาบัตรของเรา สำนักพระราชวังเลขาธิการท่านบอกว่าพระเทพฯท่านไม่โปรดที่จะทำให้ เพราะท่านคิดว่าท่านยังไม่เป็นเอตทัคคะพอ ท่านก็เลยบอกให้ไปขอสมเด็จพระสังฆราชฯ เราจึงเข้าไปถวาย ไปจัดธูปเทียน แต่งเครื่องแบบไป ก็ได้เข้าเฝ้าแต่ไม่เจอพระองค์ท่าน เจอแต่พระสมุหนายกซึ่งเป็นเลขาที่วัดบวรนิเวศ อาจารย์ไปกับอาจารย์ทวี ท่านก็ถามถึงวันเดือนปีเกิดของมหาวิทยาลัย เราก็เอาไปให้ สมเด็จพระสังฆราชท่านก็ให้มามีลายมือท่านเขียนใช้ดินสอเขียนลงในกระดาษฉีกที่มีรูป (ญ.ณ.ส. คือสมเด็จพระญาณสังวร) อาจารย์ก็อ่านดูในนั้นเขียนไว้ว่า **สุโข ปญฺญา ปฏิลาโภ** แล้วข้างใต้นั้นก็เขียนไว้ว่า **ความได้ปัญญาทำให้เกิดสุข** พระสมุหนายกก็บอกว่าเราเกิดวันที่ 8 เดือน 8 ปี 98 เพราะฉะนั้นต้องใช้ 8 ท่านจึงให้มาคำนี้มา หลังจากนั้น หนังสือที่เราทำไปก็มีหนังสือตอบรับที่เป็นทางการในนั้นเขียนไว้ว่าสุโข ปญฺญา ปฏิลาโภ ตรงกัน แต่ข้างล่างเนี่ยเขียนว่า ความได้ปัญญาให้เกิดสุขคำว่า “ทำ” หายไป มันก็เลยเป็น 7

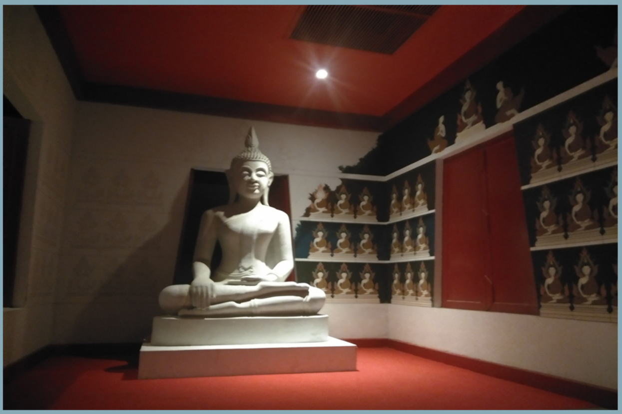

การเสด็จของเชื้อพระวงศ์ที่เสด็จมาในมหาวิทยาลัยบูรพาที่สำคัญก็คือว่า ท่านจะเสด็จก็ต่อเมื่อรับพระราชทานปริญญาบัตร ท่านก็โปรดว่าที่ไหนพร้อม เราจะไป เราก็เลยทำหนังสือไปสำนักพระราชวัง เขาก็จะมาดู แล้วแต่จะโปรด บางแสนเราก็ทำครั้งแรกเราก็ไม่มีที่ จึงต้องทำที่ลานของหอสมุด ซึ่งขณะนี้ก็คือด้านหน้าของคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ และโลจิสติกส์ตรงนั้นทั้งหมดเป็นสนามหญ้า เราก็ทำปรับรับรองพระองค์ท่านในหอสมุด ทำห้องทำอะไรจัดกั้น แล้วก็ทำพลับพลาที่ท่านจะเสด็จ สร้างชั่วคราว แล้วด้านหน้านั้นก็กางเต็นท์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านก็โปรดเสด็จมาที่นี่พระองค์แรก เวลาที่ท่านมาท่านก็ไม่ได้มาพระองค์เดียวท่านก็เชิญสมเด็จพระราชินีและลูกหลานท่านมาด้วย สมเด็จย่าก็เคยมาพระราชทานปริญญาบัตรนอกจากสมเด็จย่าก็มีสมเด็จพระราชินี ที่ท่านมาเพราะในหลวงไม่อยู่ส่วนงานเล็กๆ ที่เชื้อพระวงศ์มาสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี มาเปิดสถานที่เลี้ยงสัตว์น้ำเค็มที่ตึกทรงเสด็จบริการวิชาการอีกงานหนึ่งก็คือ พิธีวางศิลาฤกษ์สถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเลท่านก็เสด็จมาวางศิลาฤกษ์สมเด็จพระเทพก็มา แต่พิธีเปิดสถาบันให้คนเข้าใช้นั้นในหลวงเสด็จเอง

กว่าจะเป็นหอศิลป์

หอศิลป์เดิมทีนี่ก็แยกมาจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ อาจารย์สุชาติมีความคิดเห็นว่าอยากจะมีที่แสดงให้คนเที่ยว แกได้รวบรวมศิลปะภาคตะวันออกมาไว้อะไรต่ออะไรต่างๆ อาจารย์ก็เห็นด้วยตอนนั้นอาจารย์ไม่ได้เป็นอธิการแล้ว อ.สุชาติก็มาบ่นว่าไม่มีเงิน ต้องทำยังไงอาจารย์ก็ไม่เป็นไรเดี๋ยวอาจารย์หาเงินให้ ในที่สุดวิธีของอาจารย์ก็หาเงินให้ 3- 4 แสนผมพูดโดยสังเขปว่าหอศิลปะ และวัฒนธรรมภาคตะวันออกเริ่มดำเนินการเป็นโครงการครั้งแรกปี พ.ศ. 2519 ในสมัยสังกัดอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสนหรือว่า ม.ศ.ว. บางแสนเริ่มต้นครั้งแรกจริงๆ ในสมัยนั้นแล้วก็พัฒนามาเป็นลำดับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519 จนถึง พ.ศ 2532 โดยประมาณเกือบๆ 20 ปีถึงได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณการก่อสร้างซึ่งถ้าเราดูตามประวัติแล้วหอศิลป์มันก็ล้มลุกคลุกคลานมาโดยตลอดมาก่อนกว่าจะเกิดขึ้นก็ค่อนข้างจะยากลำบากมากและที่เกิดขึ้นได้ก็ความร่วมมือของหลายฝ่ายโดยเฉพาะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรีพรรคชาติไทยท่าน สนธยา คุณปลื้ม และคณะ ซึ่งก็ช่วยผลักดันช่วยการทำหนังสือและช่วยการสนับสนุนให้เกิดขึ้นมาถึงช่วงหลังท่านนายกรัฐมนตรีชวน หลีกภัย ซึ่งท่านเป็นคนที่มีความรักในทางศิลปชอบศิลปเป็นทุนเดิมท่านก็มีนโยบายให้การสนับสนุนการจัดตั้งหอศิลปภูมิภาคต่างๆ ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคอีสานให้มีหอศิลป์ประจำภูมิภาคซึ่งความตั้งใจของนายก ชวนจึงทำให้เกิดหอศิลป์หรือศิลปะภาคตะวันออกของมหาวิทยาลัยบูรพาเป็นแห่งที่ 4 แห่งที่ 1 อยู่ที่เชียงใหม่ แห่งที่ 2 อยู่ที่ทักษิณ แห่งที่ 3 ขอนแก่น แห่งที่ 4 มหาวิทยาลัยบูรพา มีทั้งหมด 4 แห่งด้วยกัน โดยสังเขป ระยะเวลาของการดำเนินงานก็เกือบๆ 20 ปีกว่าหอศิลป์จะได้รับพิจารณาและสนับสนุนขึ้นมา

หอศิลปะและวัฒนธรรม

Vishnu with Four Arms (replica)

สถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเล

เมื่อพูดถึงถือเป็นตำนานเลย สถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเลที่เกิดขึ้นมาจากคนคนหนึ่งเป็นคนที่น่าจะจารึกชื่อไว้ด้วยชื่อว่า ดร. ทวี หอมชง ท่านจบมาจากเกษตรศาสตร์ เป็นอาจารย์รุ่นที่ 2 ผมเป็นลูกศิษย์ท่านด้วย สมัยท่านเรียนท่านเป็นนักชีววิทยา เวลาท่านสอนวิชาไบโอ 1 ไบโอ 2 สิ่งที่เราจะต้องทำเป็นงานอย่างหนึ่งก็คือการสต๊าฟ สต๊าฟแมลง สต๊าฟสัตว์ และเปลือกหอยแล้วก็มาทำไฟลั่ม สปีชีอะไรต่างๆ ตั้งแต่นั้นมามันก็จะมีวัสดุที่เก็บรวบรวมต่างๆไว้ พอมหาวิทยาลัยเติบโตขึ้นมีที่มากขึ้นท่านก็ใช้ที่ของมหาวิทยาลัยเป็นสถานที่เก็บรวบรวม ผลงานของนิสิตของอาจารย์ ทั้งสิ่งที่มีชีวิต และไม่มีชีวิตสิ่งที่มีชีวิตคือปลา เต่า และพวกสัตว์พวกเอฟีเบียน สัตว์ครึ่งน้ำอะไรต่างๆเนี่ยมาเลี้ยง แล้วเริ่มเยอะขึ้น คนไปบางแสนผ่านมหาวิทยาลัยพอเห็นก็มาดูว่าคืออะไรต่างๆ เมื่อนักท่องเที่ยวมากขึ้น ที่นี้มันก็ต้องใหญ่ขึ้น ตู้ปลาเล็กๆเริ่มใส่ไม่ได้ต้องเป็นตู้ปลาใหญ่ๆ ก็ทำมาเรื่อยๆจึงเปิดให้นิสิตดู คนก็เข้ามาดู มีการพัฒนาสถานสัตว์เลี้ยงน้ำเค็ม มีการจัดเป็นหมวดหมู่แต่เดิมอยู่ที่ตึกบริการวิชาการ อาคารบริการวิชาการอีกฝั่งโน้นซีกทางทิศตะวันออก ที่ตรงนั้นเป็นห้องสมุดเดิมแล้วก็เปลี่ยนมาเป็นตึกศึกษาศาสตร์ และก็มาตั้งที่ตึกปัจจุบันหอสมุดเราขยับ 3 ที่ ที่ตอนนั้นคนก็เริ่มมาดู อาจารย์ทวีท่านก็เข้มแข็งได้ขยายจนพัฒนาขึ้นมาตามลำดับเนื่องจากเจ้าฟ้าหญิงเล็กท่านเรียนเกษตร เจ้าฟ้าหญิงเล็กท่านก็มาดู พอดูแล้วท่านก็ชอบใจ เราก็ขึ้นป้ายต้อนรับ ขึ้นป้ายไม่ใช่สถาบันวิทยาศาสตร์นะ แต่คือสถาบันเลี้ยงสัตว์น้ำเค็มทางทะเล เป็นป้ายเก่าแล้วก็มีคนรื้อถอนไป อาจารย์ทวีก็ไปไจก้า ไจก้าคือหน่วยงานของญี่ปุ่น เกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศยื่นเรื่องโครงการพอผ่านไจก้า ไจก้ายื่นเข้ารัฐบาลญี่ปุ่น สมัยนายก Suzuki ญี่ปุ่นเขาให้ทุนมา 200 กว่าล้าน แต่เวลาไปเจรจาเนี่ย ท่านไปเจรจา รัฐบาลต่อรัฐบาล รัฐบาลญี่ปุ่นส่งมาให้รัฐบาลไทย

มาสร้างอควาเรี่ยม สถาบันที่เลี้ยงสัตว์น้ำเค็มมาดีไซน์ เขาก็ให้มาแล้วก็มีกรรมการชุดหนึ่งมา ก็ไม่ได้เอาอาจารย์ทวีไปด้วย ในนั้นก็มีอิทธิพลทางวิชาการ ทางการเมือง พอได้ทุนมาก็จะเอา ไปสร้าง ตอนแรกจะเอาไปสร้างที่อ่างศิลา แต่ไปดูมีสถาบันหนึ่งอยู่ที่ตรงนั้น ของใครก็ไม่รู้ในที่สุดก็บอกว่า ไม่เอา มันเล็กไปขยายไม่ออก ให้มาตั้ง 200 กว่าล้าน จะไปลงเกาะสีชัง สถานที่เลี้ยงสัตว์อะไรสักอย่าง ของเกาะสีชัง ในขณะนี้มันขยายได้ ความก็แตกมาถึงอาจารย์ทวี อาจารย์ทวีก็ร้อนใจ ถ้าเป็นคนที่เขาหนี ไม่เกาะติดเขาทิ้งไปแล้ว อาจารย์ทวีต้องวิ่งไปพูดกับไจก้า วิ่งไปพูดกับรัฐมนตรีนำเสนอนายก Suzuki ว่าที่ ไปเนี่ยจะเอาที่ตรงนี้เดี๋ยวคนก็มาดู สมัยต้นๆน่ะไจก้ามาดูเนี่ยก็คือดูที่บางแสน ที่อาจารย์ทวีทำไว้ เขาก็จะ พัฒนาขึ้นอะไรต่างๆเห็นเรามีผลงานมีอะไรก็จะทำนายก Suzuki เลยบอกว่า ให้ รัฐบาลไทยมาสร้าง ที่บางแสนจบ ถึงได้เป็นอย่างนี้ไงมาสร้างที่ตรงนี้เราก็ต้องเคลียร์ที่เคลียร์ฝุ่นมันออกต้องปรับที่ สถาบัน วิทยาศาสตร์ทางทะเลสมัยก่อน มันติดกับถนน เขามาทำที่ตรงนี้ เพราะให้คนเขามาเที่ยวอะไรต่างๆแล้ว คณะกรรมการก็เห็นด้วยเมื่อก่อนมันเป็นท้องนาเป็นที่นามีต้นปรือ มีกระโหลกควาย มีอะไรอยู่เมื่อก่อน เยอะแยะ เราก็เลยต้องปรับที่ ทั้งหมดให้เรียบ ญี่ปุ่นเขาถึงจะเอามาสร้าง

มหาวิทยาลัยจะทำได้ยังไงไม่มีปัญญา เงินก็ไม่มี ในที่สุดก็มาปรึกษากับอาจารย์ อาจารย์ก็ต้องไปนั่งคุยกับกำนัน กำนันเขามีบ่อลูกรังมีอะไรต่ออะไรต่างๆ ก็มาคุย มีเงินเท่าไหร่ มหาวิทยาลัยมีเงินสำรองเหลืออยู่ประมาณ 2 ล้านกว่าๆเนี่ยก็ไปบอกกำนัน กำนันก็คำนวณดูแล้วบอกว่าพอได้แต่ยังขาดทุนนะ ในที่สุดก็รับทำให้เวลาทำสัญญาทำกันจริงๆ กำนันเกือบจะเลิกทำเพราะวิธีการต่างๆของการถมที่ทำอะไรต่ออะไร คือถ้าเอาบ่อลูกรังมาถมทั้งหมดที่มันเป็นท้องนา ดินโคลนวัชพืชต่างๆแกก็ต้องเอารถบรรทุกมาขนทับไปแล้วเอาไปทิ้ง แล้วก็เอาดินมาลงลึกๆอยู่ข้างล่างมันไม่ได้ปลูกอะไรต่ออะไรต่างๆมาเพื่อพื้นฐานที่แน่นแกก็ใช้หินผุมารองข้างล่าง เวลาเอารถมาลูกหินมา อาจารย์ของเราตรวจยิบเลยไม่ได้ไม่ถูกสเปคมีปัญหามากมายในการถมที่ จนเกือบจะไม่ได้ดำเนินการเอาลูกรังไปถมที่ รถก็ลงไม่ได้ไอ้คนขับรถก็วิ่งไปหากำนัน กำนันบอกเขาไม่รับ ไม่รับก็ไม่เป็นไรขนกลับเลิก แล้วก็บอกมหาวิทยาลัยว่าเลิกสัญญาไม่เอา แล้วจะไปเอา ใครล่ะ เพราะว่าผู้บริหารเนี่ยเป็นคนละคน สมัยก่อนอาจารย์ทวีเป็นผู้บริหารเป็นรองอธิการวิทยาเขต ในที่สุดก็ต้องยอมให้ดำเนินการเพื่อปรับพื้นที่ให้แล้วเสร็จ ที่จนกระทั่งครั้งเมื่อ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 เสด็จมาทำพิธีเปิดศูนย์วิทยาศาสตร์ทางทะเลในวันที่ 24 กรกฎาคม พ.ศ. 2527 ทุกอย่างที่เป็นเนี่ยเป็นไปตามดีไซน์ที่อาจารย์ทวีแกดูแบบดูอะไรต่างๆ ถึงจะเป็นที่มา ไม่ใช่อยู่ๆจะมาเป็นก็เป็น ไม่ใช่รัฐบาลหรือใครมานั่งทำให้ โอ้โหยากกว่าจะได้แต่ละอันเนี่ย เลือดตาแทบกระเด็นถ้าคนที่ไม่รักจริงไม่กัดฟันอย่างที่ว่า จนในที่สุดถึงได้มาเป็นสถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเลจนถึงทุกวันนี้

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 เสด็จพระราชดำเนินทรงกระทำพิธีเปิดศูนย์วิทยาศาสตร์ทางทะเลเมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม พ.ศ. 2527 จากนั้นศูนย์วิทยาศาสตร์ทางทะเลได้จัดทำโครงการเพื่อยกฐานะเป็นสถาบัน และได้รับอนุมัติให้เป็นสถาบันวิทยาศาสตร์ ทางทะเล เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม พ.ศ. 2528

สถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเล
INSTITUTE OF MARINE SCIENCE

สถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเล
INSTITUTE OF MARINE SCIENCE

สโมสรศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา

สโมสรศิษย์เก่าคือเราตั้งมาตั้งแต่เป็นวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน เรามีคนจบมากมาย ส่วนใหญ่พอถึงปีวันที่ 8 กรกฎ ศิษย์เก่าที่อยู่ที่อื่นเขาก็จะมาร่วมทำบุญทำอะไรต่ออะไรต่างๆพอจำนวนมากขึ้นก็เลยมีการประชุมกันว่าเราควรจะตั้งเป็นสมาคม แต่จะตั้งเป็นสมาคมต้องมีจำนวนเงินมากมาย เราก็เลยตั้งเป็นคล้ายๆชมรมศิษย์เก่า มันตั้งง่ายทำง่ายสมัยแรกก็ตั้งเป็นชมรมศิษย์เก่าก่อน แต่ว่าชื่อมันไม่ขลัง ไม่มีศักยภาพพอ ก็เลยเรียกว่าสมาคมศิษย์เก่าแต่เราไม่ได้จดทะเบียนเพราะเราจดทะเบียนไม่ได้ เหตุที่จดทะเบียนไม่ได้เพราะหน่วยงานเราเนี่ยเป็นหน่วยขึ้นตรงต่อประสานมิตร เขาก็มีสมาคมศิษย์เก่าอยู่แล้ว เราจะมาตั้งสมาคมชื่อเหมือนเขาเนี่ย เขาก็ไม่อนุญาตได้เพราะถือว่าเราเนี่ย อยู่ภายใต้เขาเราก็ใช้ชื่อสมาคมศิษย์เก่าแต่สถานะเป็นแค่ชมรมก็มีเลือกตั้งคณะกรรมการสมาคมศิษย์เก่ากันการเลือกตั้งครั้งแรกเนี่ยทำที่หอสมุด ซึ่งคณะกรรมการที่ทำเบื้องต้นเนี่ย ตกลงกันว่าจะสนับสนุน ดร.ประเทิน มาหาขันธ์ ขึ้นมาเป็นนายกสมาคมศิษย์เก่า อาจารย์อยู่มหาวิทยาลัยก็สอนนิสิตก็เจอนิสิตทุกคน ที่นี้เวลาออกไปสังคมภายนอกคนก็รู้จักอาจารย์เยอะกว่าดร.ประเทินเพราะฉะนั้นเวลาเข้าประชุมเราก็เสนอดร.ประเทิน แต่ในที่ประชุม เสนอชื่ออาจารย์แล้วเราก็บอกว่าขอถอนตัวแต่ที่ประชุมไม่ยอมให้ถอนเราก็พูดแล้วพูดอีก เวลาลงคะแนนเสียง กลายเป็นอาจารย์ที่ได้รับคัดเลือกเป็นนายกสโมสรศิษย์เก่าหรือสมาคมศิษย์เก่าอาจารย์ก็ถือว่าอาจารย์เป็นคนแรกที่ทำ แต่ทำได้แค่สมัยนึง ก็มีการเปลี่ยนแปลง ต่อมาก็มี นิเวศน์ คำผอง ขึ้นมาเป็นในที่สุดอาจารย์หมดวาระไปและหลังจากนิเวศหมดวาระไปแล้วคนอื่นไปแล้วที่ประชุมเขาเห็นว่าคนนี้เขาช่วยแน่นอนชัดเจนที่ประชุมก็เลือกสุรเจตน์เป็นนายกฯ อาจารย์ไปมหาวิทยาลัยต่างประเทศ ไปเห็นพวกสมาคมศิษย์เก่าเขาเนี่ยพวก alumni เขาให้เกียรติ อาจารย์ก็มานั่งนึกสุรเจตน์มันสมบุกสมบันร่วมสร้างออกเงินออกทองสร้างสโมสรสร้างนู่นสร้างนี่ เงินไม่มี ก็ออกช่วยกัน เขาไม่ได้อะไรเลย แต่เขามีความกตัญญูต่อสถาบัน อาจารย์ก็มานั่งคิดว่ามันต้องมีที่นั่งให้แก่นายกสมาคม ในกรรมการสภามหาวิทยาลัย เหมือนกับต่างประเทศเพราะฉะนั้นคนที่เป็นนายกสมาคมหรือสโมสรศิษย์เก่าของเราเนี่ยควรจะได้รับเกียรติไปนั่งในสภา ซึ่งก็แค่รับเกียรติไม่มีเงินเดือนไม่มีอะไรเป็นกรรมการสภา เป็นรางวัลให้เขาเราเป็นมหาวิทยาลัยแรกของประเทศไทยให้นายกสมาคมศิษย์เก่ามานั่งในสภามหาวิทยาลัย ซึ่งกว่าจะทำได้เลือดตาแทบกระเด็น ต้องไปต่อสู้กับ ส.ส. ส.ว. อะไรต่างๆ จนกระทั่งในที่สุดเขาก็ทำให้

โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ

โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญเป็นโรงเรียนประชาบาลเดิม สมัยก่อนอาจารย์เป็นครูใหญ่ อาจารย์จึงทราบประวัติค่อนข้างดีเป็นอาคารหลังคาจากมีประมาณ 3 ชั้นเรียน ครั้งหนึ่ง พันตรีประภาส จารุเสถียร ขับรถจิ๊บมาเพื่อจะไปหาดวอนนภาไปซื้อ กุ้ง ปู ปลา เอามาทำอาหารให้จอมพล ป. ท่านก็เลยบอกว่า เฮ้ย โรงเรียนมันทำไมซอมซ่ออย่างนั้นล่ะ ท่านมีความคิดในการกระจายอะไรต่างๆ ก็เลยให้งบก้อนหนึ่งมาสร้าง มายกระดับโรงเรียนเป็นโรงเรียนประชาบาล 4 ขึ้นกับตำบลบางพระ ในที่สุดก็ได้ปรับปรุงพัฒนาขึ้นมาสร้างเป็นอาคาร โรงฝึกงานที่มีอยู่ก็ทำให้เป็นโรงเรียน ไม่ใช่โรงเรียนสาธิตนะแต่เป็นโรงเรียนสังกัดการศึกษาประชาบาล สมัยก่อนเขาเรียกการศึกษาประชาบาล กระทรวงศึกษาธิการ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แล้วตั้งชื่อโรงเรียนเปลี่ยนใหม่หมดเป็นโรงเรียนพิบูลบำเพ็ญมีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 70 กว่าไร่

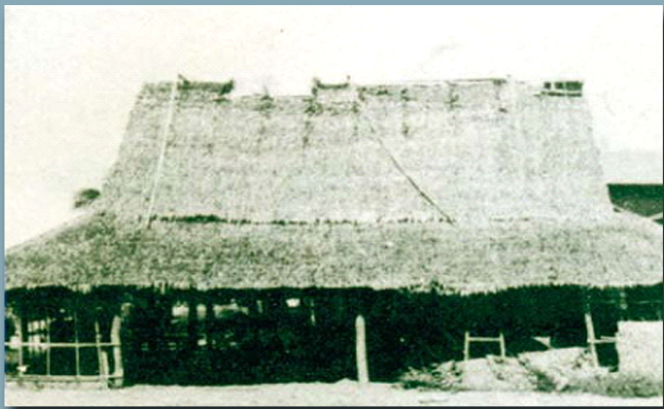

พลตำรวจเอก ประภาส จารุเสถียร ท่านมีความคิดในการกระจายการศึกษา ยกระดับโรงเรียนสาธิต พิบูลบำเพ็ญ

โรงเรียนพิบูลบำเพ็ญเดิมก็อยู่ใกล้ๆมหาวิทยาลัย ก็มีรั้วกีดกั้นกับพื้นที่มหาวิทยาลัยบริเวณคณะศิลปกรรมศาสตร์ในปัจจุบัน บริเวณนั้นสมัยก่อนที่กั้นที่ดีก็คือคูน้ำเล็กๆฝั่งนู้นเป็นของมหาวิทยาลัยฝั่งนี้เป็นโรงเรียนสาธิตถนนหนทางก็ไม่มีหรอก

บทสัมภาษณ์จากท่านรองศาสตราจารย์เชาวน์ มณีวงษ์

สมัยโรงเรียนประชาบาล (พ.ศ. 2482 - 2496)

โรงเรียนนี้เดิมชื่อ โรงเรียนประชาบาล ตำบลหนองมน 3 (บ้านแสนสุขบน) เป็นโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งนายอำเภอตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติประถมศึกษา โดยสร้างเป็นโรงเรียนชั่วคราวขนาด 2 ห้องกว้าง 3 เมตร ยาว 20 เมตร หลังคามุงจาก มีฝาจาก 4 ด้าน สร้างด้วยเงินอุดหนุนการศึกษา และประชาชนในท้องถิ่น สละเงินร่วมกัน โดยมี กำนันติ๊ว ยู่จิว และผู้ใหญ่อุ๊น จันทร์เกลี้ยง ช่วยกันจัดหาที่ดิน และจัดสร้างขึ้น เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วได้ทำพิธีเปิดใช้สถานที่สำหรับเล่าเรียนเมื่อวันที่ 17 กันยายน พ.ศ.2482 โดยมีนายพราว สุทธิศรี ศึกษาธิการ อำเภอศรีราชา มาเป็นประธานในพิธีเปิดมีนักเรียนทั้งสิ้น 15 คน นายชิ้น ใจดี เป็นครูใหญ่ นับเป็นครูคนแรกของโรงเรียนนี้ ซึ่งทำหน้าที่เป็นครูใหญ่ และครูประจำชั้นทุกชั้น

ต่อมา พ.ศ.2486 ทางราชการได้เปลี่ยนชื่อตำบลหนองมน เป็นตำบลแสนสุข มาขึ้นกับอำเภอเมืองชลบุรี โรงเรียนจึงได้เปลี่ยนชื่อเป็น โรงเรียนประชาบาลตำบลแสนสุข 3 (บ้านแสนสุข)

สมัยโรงเรียน "พิบูลบำเพ็ญ" (พ.ศ. 2496 - 2499)

พ.ศ.2496 จอมพล ป.พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี เห็นควรปรับปรุงการศึกษาในท้องถิ่นให้กว้างขวางออกไปจึงมอบให้ พลเอกมังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการดำเนินการก่อสร้างขึ้นในตำบลแสนสุข บนเนื้อที่ 75 ไร่ 2 งาน 131 ตรว. เป็นเงินค่าซื้อที่ดิน 749,000 บาท ซึ่งอยู่บริเวณเดียวกับโรงเรียนประชาบาล ตำบลแสนสุข 3 ได้วางศิลาฤกษ์เมื่อวันที่ 27 มกราคม พ.ศ. 2496 มีอาคารเรียนมัธยม อาคารเรียนชั้นประถมโรงฝึกงานหัตถศึกษาบ้านพักครู คนงาน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 3,190,000 บาท นับเป็นโรงเรียนมัธยมสามัญศึกษาสำหรับการศึกษาในระยะ 7 ปี เพื่อสนองแผนการ Primary school extension และโรงเรียนจัดเป็นแบบ Consolidated School หลังจากวางศิลาฤกษ์แล้ว 1 ปี นายกรัฐมนตรีได้มาเป็นประธานในพิธีเปิดโรงเรียนนี้เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม พ.ศ.2497 ได้ชื่อว่าโรงเรียน "พิบูลบำเพ็ญ" ใช้เป็นสถานที่เรียนตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีผู้บริหารโรงเรียน คือ

1. หม่อมเจ้าพยัคฆพันธุ์ เกษมสันต์
2. อาจารย์พจน์ จันทร์ลี

สมัยโรงเรียนสาธิต "พิบูลบำเพ็ญ" วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน (พ.ศ. 2499 - 2517)

พ.ศ.2499 กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาเห็นเป็นการสมควรจะขยายการศึกษาในด้านการฝึกหัดครูและด้านสามัญศึกษา ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น จึงได้โอนโรงเรียนพิบูลบำเพ็ญ มาสังกัดวิทยาลัยวิชาการศึกษา กรมการฝึกหัดครูเพื่อจัดตั้งเป็นโรงเรียนสาธิตได้ชื่อว่าโรงเรียนสาธิต "พิบูลบำเพ็ญ" วิทยาลัยการศึกษาบางแสน ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน พ.ศ.2499 เพื่อให้การดำเนินงานได้ผลดี ทางสภาวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้จัดตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งประกอบด้วยศาสตราจารย์จากมหาวิทยาลัยอินเดียนา รองอธิการบดี ครูใหญ่และอาจารย์ของวิทยาลัย ทำการสำรวจเพื่อจัดวางนโยบายและวางหลักปฏิบัติของโรงเรียนขั้นต่อไป

นโยบายเดิมของโรงเรียน คือ จัดดำเนินการประถมศึกษาอันเป็นการศึกษาภาคบังคับให้แก่นักเรียนในตำบลแสนสุข ตำบลบางพระ และตำบลอื่นๆ ที่รถยนต์รับส่งของโรงเรียนจะผ่านไปถึงได้จนถึงตัวเมืองของจังหวัดชลบุรี นอกจากนี้ยังได้จัดการศึกษาชั้นมัธยมสามัญตอนต้นใช้หลักสูตรมัธยมสามัญของกรมสามัญศึกษา หลังจากการสำรวจ ซึ่งจัดให้มีการฝึกหัดของคณะกรรมการชุดแรกเสร็จสิ้นลง นโยบาย และการปฏิบัติงานของโรงเรียนนี้ ก็ถูกดัดแปลงให้เหมาะสมกับที่เป็นโรงเรียนสาธิตยิ่งขึ้น

การดำเนินการในระยะนี้ ได้แก่

1. ศาสตราจารย์ ดร.พนัส หันนาคินทร์
2. รองศาสตราจารย์ อนนต์ อนันตรังสี
3. อาจารย์บุญเลิศ ศรีหงส์
4. รองศาสตราจารย์ ดร.ประทิน มหาขันธ์
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุธรรม ศุกระกาญจน์

สมัยโรงเรียนสาธิต "พิบูลบำเพ็ญ" มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒวิทยาเขตบางแสน (พ.ศ. 2517 - 2534)

พ.ศ.2517 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ได้ยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางแสน โรงเรียนสาธิต "พิบูลบำเพ็ญ" สังกัดภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ สำหรับนิสิตไปใช้ฝึกปฏิบัติงานด้านประสบการณ์วิชาชีพ การปฏิบัติงาน ได้มีการจัดตั้งสมาคมผู้ปกครอง ครู ศิษย์เก่าขึ้น เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของโรงเรียน สมาคมได้จัดสร้างอาคารเรียน ขนาด 54 x 9.20 เมตร ชั้นเดียว ชื่ออาคาร “พิบูลรำลึก” (ซึ่งต่อมาได้ต่อเติมเป็นอาคาร 2 ชั้น)

การดำเนินการในระยะนี้ ได้แก่

1. รองศาสตราจารย์ สายันห์ มาลยาภรณ์
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุพัฒนา โหระกุล
3. รองศาสตราจารย์ เชาวน์ มณีวงษ์

สมัยโรงเรียนสาธิต "พิบูลบำเพ็ญ" มหาวิทยาลัยบูรพา (พ.ศ. 2534 - ปัจจุบัน)

พ.ศ.2534 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน ได้รับยกฐานะ เป็นมหาวิทยาลัยเอกเทศชื่อมหาวิทยาลัยบูรพา เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2534 โรงเรียนสาธิต "พิบูลบำเพ็ญ" ได้รับการจัดให้เป็นหน่วยงานที่เทียบเท่าภาควิชาตามพระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยบูรพาโดยสังกัดคณะศึกษาศาสตร์

ในปี พ.ศ.2534 นี้ สมาคมผู้ปกครอง ครู ศิษย์เก่า ได้จัดสร้างต่อเติมอาคารเรียน "พิบูลรำลึก" ขึ้นอีก 1 ชั้น และได้มีผู้มีจิตศรัทธา สร้างหอพระประจำโรงเรียน และอาคาร "แสนเจริญ" มอบให้แก่โรงเรียน การดำเนินงานในระยะนี้ ได้มีผู้มาบริหารในตำแหน่งผู้อำนวยการตามลำดับคือ

1. ว่าที่ร้อยตรีสุเทพ เมืองคล้าย
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมพิศ อุดมศิลป์
3. ดร.สมศักดิ์ ลิลา
4. รองศาสตราจารย์ ดร.ฉลอง ทับศรี
5. ดร.ผลาดร สุวรรณโพธิ์
6. ดร.วิโรฒน์ ชมภู

ปัจจุบันโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา มีอาคารเรียนจำนวน 10 หลัง อาคารปฏิบัติงาน 4 หลัง โรงอาหาร 2 หลัง อาคารพลศึกษา 1 หลัง สนามกีฬา 7 สนาม บ้านพักงานและอาจารย์ จำนวน 36 หลัง จำนวนอาจารย์ และเจ้าหน้าที่อัตราจ้างชั่วคราวและนักการภารโรง รวมประมาณ 240 คน จำนวนนักเรียนปฐมวัย ถึงมัธยมตอนปลาย ประมาณ 3,500 คน

โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาหนึ่งของคณะศึกษาศาสตร์ อยู่ในการกำกับของมหาวิทยาลัย มีการบริหารงานนอกระบบราชการเพื่อให้เกิดความคล่องตัว และมีประสิทธิภาพมีวัตถุประสงค์ในการดำเนินงาน ดังนี้

---

1. เพื่อศึกษา วิจัยและทดลอง งานพัฒนาการของเด็กในวัยเรียน อันเกี่ยวเนื่องในด้านจิตวิทยาการศึกษาการแนะแนวการศึกษา และทฤษฎีการเรียนรู้ของเด็กในทุกระดับการศึกษาให้มีความเจริญงอกงามในทุกด้าน

2. .เพื่อเป็นแหล่งสาธิต ทดลอง วิจัยงานด้านหลักสูตรวิธีสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลและประเมินผลของหลักสูตรทุกระดับการศึกษา

3. เพื่อเป็นสถานที่ปฏิบัติ ด้านฝึกสอน ฝึกงาน และพัฒนาวิชาชีพของนิสิตนักศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์ และคณะอื่นๆ ในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอื่น

4. เพื่อเป็นแหล่งสาธิต อบรม เผยแพร่ผลงานจากการทดลองวิจัยทางการศึกษา ให้แก่สถาบันโรงเรียนชุมชน อื่นๆ

5. .เพื่อเป็นแหล่งอบรม ศึกษา และเผยแพร่งานด้านศิลปวัฒนธรรม เพื่อเป็นการปลูกฝังวัฒนธรรมและอนุรักษ์ให้เป็นมรดกสืบต่อไป

ศาลพระภูมิ

บริเวณศาลพระภูมิหน้ามหาวิทยาลัยในปัจจุบัน เดิมเคยเป็นที่ฝังศพมีศาลพระภูมิเป็นร้อย ศาลพระภูมิล้มบ้าง ทรุดโทรมบ้างเราก็รื้อถอนนำไปเก็บรวบรวมไว้ที่วัด อยู่ต่อมาประมาณปีที่ 3 ปีที่ 4 อาจารย์บุญส่ง วรรธนะสาร ซึ่งเป็นอาจารย์ปกครองประจำหอหญิง 1 เขาก็มาเล่าให้ฟังว่ามีคนมาเข้าฝันคนที่มาเข้าฝันมีรูปร่างสูงใหญ่แล้วก็นุ่งหยักรั้งเหมือนนุ่งผ้าขาวม้าสั้นๆ ด้วยผ้าสีแดง มาแล้วก็มาชี้หน้าแก “มึงทำให้กูเดือดร้อน มึงรื้อบ้านรื้อช่องกูไปแล้วกูไม่มีบ้านจะอยู่” ก็มาเล่าให้ ดร.ธำรง บัวศรี ซึ่งเป็นรองอธิการบดีฟังเมื่อได้ฟังแล้วจึงพูดว่า “กูไม่เชื่อมึง” ต่อมาถึงรุ่นที่ 2 เป็นรุ่นน้องของอาจารย์ ชื่อนายเชื้อ พอเรียนอยู่ปีที่ 2 แล้วขึ้นปีที่ 3 ก็เสียชีวิต เสียชีวิตด้วยอาการปวดหัวซึมแล้วก็ไปโรงพยาบาล หมอให้นอนโรงพยาบาลวินิจฉัยโรคไม่ออก แล้วในที่สุดเขาก็เสียชีวิต แต่นิสิตรุ่นที่ 1 ไม่ได้มีปัญหาอะไรเพราะเราอยู่อีกฝั่งหนึ่ง รุ่นที่ 2 เราย้ายมาฝั่งนี้เลยมีปัญหา รุ่นที่ 3 อาจารย์ที่เคยเล่าให้ฟังชื่ออาจารย์เฉลา ก็เหมือนเรื่องเดียวกันเนี่ยแหละก็มีการเสียชีวิตด้วยอาการแบบเดียวกัน พอ รุ่นที่ 4 นิสิต ชื่อนริศ มาจากโคราชก็เสียชีวิตอีกในทำนองเดียวกัน เมื่อรุ่นที่ 4 ตายอีกอาจารย์ธำรงจึงเริ่มเชื่อ อาจารย์ลัดดาวัลย์ นุสติ เขาเชื่อในทางนี้เขาก็เลยจะไปดูดวงให้ อาจารย์ลัดดาวัลย์ก็เป็นลูกศิษย์ของหลวงสุวิชาแพทย์ เป็นนาวาโทเป็นทหารเรือจึงให้ท่านนั่งทางใน เชื่อหรือไม่ก็สุดจะแล้วแต่อาจารย์ก็ฟังมาจากอาจารย์ลัดดาวัลย์อีกที อาจารย์ลัดดาวัลย์ก็มาบอกดร.ธำรงพร้อมกับหลวงสุวิชาว่าที่เป็นอย่างนี้เพราะว่าเราเอาศาลพระภูมิออกไปเราไม่ได้ตั้งให้ใหม่ เราต้องตั้งให้เขาอยู่เขาเป็นวิญญาณเร่ร่อนเราไม่ได้ตั้งให้เขาอยู่ เขาจึงมาทวงเอา หลังจากนั้นพวกเราจึงเริ่มกลัวกันสิ เพราะตอนนั้นเรากำลังสร้างหอ วันหนึ่งนิสิตเดินพูดคุยกันไป ก็ไปเจอโครงกระดูกเข้า เขาก็ปิดข่าวกันแต่เรารู้ เพราะเราซอกแซกเราก็เลยรู้ นิสิตส่วนหนึ่งจะรู้เวลาไปขุดดินทางฝั่งตั้งแต่อาคารโภชนาคารไปเรื่อยไปจนกระทั่งสนามกีฬา มันก็เป็นที่ฝังศพทั้งนั้น ดร.ธำรงจึงเริ่มเชื่อเลยบอกว่าทำศาลพระภูมิก็ทำ จึงตั้งศาลพระภูมิครั้งแรกก็ทำเป็นห้องพิธีก็ไปตั้งเสาศาลพระภูมิ พอไปตั้งเสาก็หยุดเว้นมา 1 ปีหลังจากนั้นไม่มีเหตุการณ์อะไร แต่ในปีที่ 5 จอมพลสฤษดิ์ขับรถผ่านมาเห็นนิสิตเราขี่รถจักรยานไปเที่ยวตลาด ก็ถามว่านี่นิสิตที่ไหน เห็นรั้วเป็นอย่างนี้เกรงว่าจะไม่ปลอดภัยให้เอาเงิน ก.ศ.ส. สิเอามาทำใหม่มาสร้างใหม่ เมื่อมาสร้างใหม่ รั้วที่เราเคยทำไว้ตอนเดิมก็ต้องขุดทิ้งหมดต้องทุบทิ้ง พอทำเสร็จเรียบร้อยแล้วรั้วที่เราทำเนี่ยกรมทางหลวงมาบอกต้องถอยหลังไป 15 เมตร เพราะฉะนั้นต้องเอารั้วถอยหลังไปสร้างใหม่ ศาลพระภูมิที่สร้างก็เลยต้องอยู่ข้างนอกรั้วพอรุ่นที่ 6 นิสิตชื่อประยงค์อยู่จังหวัดลพบุรี ก็เสียชีวิตเหมือนกันอย่างเดียวกันเลย เราก็เลยมานั่งคิดในที่สุดก็ต้องมาสร้างศาลพระภูมิใหม่อีกอัน ทำพิธียกข้างนอกมาไว้ข้างในยกจากตรงนั้นมาไว้ตรงปัจจุบัน เพราะฉะนั้นศาลพระภูมินี้จึงเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สักการะแต่ดั้งเดิมของพวกเราจนมาถึงปัจจุบัน

แนวคิดและหลักการของ
ท่านอาจารย์ เชาวน์ มณีวงษ์

หลักการของการดำเนินชีวิตของผมเลยก็คือ สิ่งที่ทำ สิ่งที่ต้องทำคือความดี สิ่งที่ต้องมีคือคุณธรรม สิ่งที่ต้องจำคือกตัญญู นี่เป็นพื้นฐานเลยอาจารย์จะยึดหลัก 3 อย่าง อันไหนที่เป็นความโชคร้ายเดือดร้อนคนอื่นอาจารย์จะไม่ทำ มันเป็นวิธีการทำงานของอาจารย์และก็จะได้รู้ว่าสิ่งที่ต้องจำคือกตัญญู กตัญญูต่อแผ่นดินและถิ่นเกิด อาจารย์เกิดที่บางแสนความเป็นเชาว์ มณีวงศ์เนี่ยเกิดขึ้นที่บางแสน พ่ออาจารย์ให้เกิดในบางงาม อำเภอศรีประจัญ คือจบแล้วที่ตรงนั้น แต่ชีวิตอาจารย์ที่เกิดมาที่ตรงนี้ก็คือที่บางแสนวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน เพราะฉะนั้นอาจารย์ต้องกตัญญูต่อแผ่นดินและถิ่นเกิดคือที่นี่ บางแสนสร้างอาจารย์มา สร้างชีวิตสร้างความเป็นตัวของอาจารย์ และนี่คือทัศนคติและคุณสมบัติรวมๆของชีวิตอาจารย์

"ความภาคภูมิใจที่สุดในการทำงานของอาจารย์ก็คือ
ทำวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสนให้เป็นมหาวิทยาลัยเอกเทศได้นี่คือความภูมิใจที่สุด"

อดีตบางแสน ปัจจุบันแสนสุข

มหาวิทยาลัยบูรพา

มหาวิทยาลัยบูรพา

BURAPHA UNIVERSITY

BURAPHA